

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **BRU-SPORT, spol. s r.o.**, se sídlem Libušina 526/101, Olomouc - Chválkovice, zastoupeného JUDr. Ivo Mrázem, advokátem se sídlem Vladislavova 16, Praha 1 - Nové Město, proti žalovanému: **Celní ředitelství Olomouc**, se sídlem Blanická 19, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2006, č. j. 8641/06-1301-21, ve věci celního dluhu, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 6. 2007, č. j. 22 Ca 459/2006 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného (dále jen „celní ředitelství“) ze dne 2. 10. 2006, č. j. 8641/06-1301-21, ve věci celního dluhu. Výše specifikovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Celního úřadu Olomouc (dále jen „správce daně“) ze dne 14. 3. 2006, č. j. 1049-3/06-1361-021, jímž bylo stěžovateli doměřeno antidumpingové clo z dovezeného zboží ve výši 2 242 231 Kč.

Krajský soud žalobu dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), pro nedůvodnost zamítl. V odůvodnění rozsudku uvedl, že dle čl. 249 Smlouvy o založení Evropského společenství ke splnění svých úkolů a za podmínek stanovených v této smlouvě Evropský parlament společně s Radou, Rada a Komise vydávají nařízení a směrnice, přijímají rozhodnutí a vydávají doporučení nebo zaujímají stanoviska. Nařízení má obecnou působnost, je jediným obecně závazným aktem Evropské unie (dále jen „EU“), které je přímo použitelné ve všech členských státech (ať už přijímané kterýmkoliv z orgánů či jejich společným postupem). Podmínkou jeho účinnosti je publikace v Úředním věstníku EU, vstupuje v platnost dnem, který je v něm stanoven, jinak dvacátým dnem po vyhlášení. Integrovaný celní sazebník Evropských společenství (dále jen „TARIC“) obecně závazným právním předpisem sám o sobě není,

neboť je pouze přehledným sumářem všech obchodních opatření, obsažených v jiných předpisech EU. S ohledem na to je třeba vykládat i odkaz na TARIC kód obsažený v Nařízení Rady (ES) ze dne 16. 7. 2001, č. 1470/2001, o uložení antidumpingového cla z dovozu elektronických integrovaných kompaktních fluorescenčních výbojek (CFL-i) pocházejících z Čínské lidové republiky a o konečném výběru uloženého prozatímního cla (2001/L 195). Dle čl. 1 odst. 1 tohoto nařízení se ukládá konečné antidumpingové clo z dovozu elektronických integrovaných kompaktních fluorescenčních výbojek s jednou nebo několika skleněnými trubicemi, u nichž jsou všechny osvětlovací a elektronické prvky upevněny na patičce nebo do ní zabudovány, kódu KN ex85393190 (kód TARIC 85393190*91), pocházejících z Čínské lidové republiky. Uvedený kód TARIC je pak čistě informativní, a proto je pro posouzení věci nerozhodné, že v průběhu dalších let byl koncový TARIC kód změněn. V závěru svého odůvodnění krajský soud provedl komparativní analýzu jednotlivých jazykových verzí TARIC (v rámci výkladu připuštěného Evropským soudním dvorem ve věci 283/81 Cilfit) a konstatoval, že pod TARIC kód 8539319095 a nadřazený 8539319095 je třeba zařazovat zářivky (výbojky), čemuž pak odpovídá i vymezení nadřazených položek TARIC, a i celní a statistické nomenklatury (Nařízení Komise (ES) č. 2658/87 ve znění pozd. předpisů).

Stěžovatel v kasační stížnosti obecně uvedl, že důvody, pro které je rozhodnutí krajského soudu napadáno, shledává v jeho nesprávném posouzení zásadní právní otázky. Žalobce se odvolává na vlastní rozbor této právní otázky v žalobě, krajský soud ji posoudil stejně jako správní orgány nesprávně, žádá proto kasační soud, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení. Usnesením krajského soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 22 Ca 459/2006 – 46, byl stěžovatel vyzván, aby kasační stížnost ve lhůtě jednoho měsíce od doručení předmětného usnesení doplnil o konkrétní skutková a právní tvrzení, na základě kterých se domnívá, že existují důvody pro podání kasační stížnosti. Stěžovatel byl v usnesení poučen, z jakých důvodů lze kasační stížnost ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. podat, dále byl poučen také o tom, že nebudou-li vytykané nedostatky přes výzvu soudu odstraněny, bude kasační stížnost odmítnuta. V doplnění kasační stížnosti ze dne 18. 12. 2007 stěžovatel uvedl, že nařízení Rady (ES) 1470/2001 ze dne 16. 7. 2001, o které opřel krajský soud své závěry, nebylo v době dovozu publikováno v České republice v českém jazyce, s tím, že stěžovatel je toho názoru, že „má-li být ukládána (povinnost) českému subjektu na státním území České republiky v souladu s ústavním pořádkem České republiky, má český subjekt právo, aby předpis ukládající povinnost byl v českém jazyce.“

Ve vyjádření ke kasační stížnosti celní ředitelství namítá, že celní prohlášení na propuštění předmětného zboží bylo u Celního úřadu Olomouc propuštěno do volného oběhu dne 25. 1. 2006. Nařízení Rady (ES) 1470/2001 ze dne 16. 7. 2001 (dále jen „nařízení“), podle kterého byla stěžovateli uložena povinnost, vstoupilo v platnost prvním dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropských společenství. Pro přístupující členské země, které se staly platnými členy Evropských společenství, se stalo nařízení právně závazné k 1. 5. 2004. Překlad nařízení je obsažen v kapitole 11 svazek 38 zvláštního vydání ÚV. Podle informací celního ředitelství jako žalovaného byl písemný český překlad uvedeného nařízení volně dostupný v první polovině měsíce prosince 2005, což je před uskutečněním dovozem zboží. Celní ředitelství také zdůraznilo, že stěžovatel neúčinnost nařízení nezpochybnil ani v řízení před správními

orgány, ani v řízení před krajským soudem. Stěžovatel vedl spor zejména o tom, zda je TARIC nutno považovat za obecně závazný právní předpis Společenství, a dále o tom, zda je překlad popisu zboží náležející k příslušné podpoložce TARIC přeložen do českého jazyka správně.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupen. Před vlastním přezkumem napadeného rozsudku zkoumal kasační soud i formální náležitosti kasační stížnosti a dospěl přitom k závěru, že o kasační stížnosti nemůže věcně jednat a odmítl ji z následujících důvodů.

Soudní řád správní stanoví pro každé podání účastníka vůči soudu určité náležitosti, jež toto podání musí splňovat. Pokud je nesplňuje, definuje zákon postup soudu při doplňování náležitostí podání a odstraňování jeho vad. Rovněž definuje další postup soudu a právní následky toho, není-li podání doplněno a vady odstraněny. Náležitosti kasační stížnosti v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 a násl. s. ř. s.) vyplývají v první řadě z ustanovení § 37 s. ř. s. (zejm. z jeho odst. 3), kde jsou stanoveny obecné („minimální“) náležitosti každého podání adresovaného soudu, které se vztahují na všechna řízení podle soudního řádu správního, pokud z jeho ustanovení o jednotlivých typech řízení neplyne (ať již přímo nebo z povahy věci), že podání některé z náležitostí podle § 37 s. ř. s. v rámci daného konkrétního typu řízení nemusí splňovat. Další náležitosti podání – nad rámec základních náležitostí – jsou konkrétně pro kasační stížnost stanoveny v § 106 s. ř. s. stejně, jako jsou u jiných typů řízení podle s. ř. s. stanoveny v jiných jeho příslušných ustanoveních (např. u žalob proti rozhodnutí správního orgánu tak stanoví v § 71 s. ř. s., u žalob na ochranu proti nečinnosti správního orgánu v § 80 odst. 3 s. ř. s.). Absence náležitostí podání v řadě případů vede k neprojednatelnosti dotyčného podání, a proto musí v zákoně existovat mechanismus umožňující odstranění i těchto vad podání, aby vůbec bylo možno dále o žalobě či kasační stížnosti jednat.

V posuzované věci krajský soud zcela důvodně shledal, že podání stěžovatele nesplňovalo náležitosti kasační stížnosti, jak je stanoví § 106 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) musí kasační stížnost mimo jiné také obsahovat stížní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních tvrzení považuje stěžovatel kasační stížnost za důvodnou. Důvody pro podání kasační stížnosti jsou upraveny v § 103 s. ř. s. Vyslovené závěry však neznamenají, že bezvadným stížním bodem je pouze takové skutkové tvrzení, které stěžovatel přesně subsumuje pod určitá ustanovení zákona. Jak uvádí Ústavní soud v nálezu ze dne 13. 1. 2000, sp. zn. III. ÚS 236/99 (zveřejněném pod č. 5 ve svazku č. 17 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, str. 35): *„Přístup, jenž by konkrétní právní argumentaci obsahovou, neobsahující však odkaz na přesně označené ustanovení právního předpisu, považoval k naplnění zásady dispozitivní v řízení o přezkoumání zákonnosti rozhodnutí orgánu veřejné správy za nedostatečnou, nutno považovat za přepjatý formalismus, v důsledku čehož je dotčeno základní právo plynoucí ze ustanovení čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod.“* Stěžovatel tedy svá skutková či právní tvrzení nemusí podřazovat pod přesná ustanovení právních

předpisů, tato tvrzení však musí být konkrétní a dostatečně individualizovaná, aby na jejich základě mohl provést právní podřazení soud.

Po výzvě krajského soudu k doplnění náležitostí kasační stížnosti stěžovatel kasační stížnost doplnil pouze v tom smyslu, že namítl neúčinnost Nařízení Rady (ES) 1470/2001 ze dne 16. 7. 2001 v České republice ke dni dovozu předmětného zboží. V žalobě však stěžovatel toto tvrzení zpochybňující rozhodnutí žalovaného neuvedl: omezil se pouze na otázku závaznosti TARIC pro členské státy EU a na správnost překladu popisu zboží náležející k příslušné podpoložce TARIC (dovezené zboží bylo dle stěžovatele zářivkami nikoli žárovkami). Tvrzení stěžovatele o neúčinnosti výše uvedeného nařízení z důvodu jeho nedostupnosti v českém jazyce v době dovozu je navíc jediným konkrétním důvodem, pro který stěžovatel napadá zákonnost rozsudku krajského soudu. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Jestliže se tedy důvod kasační stížnosti, jenž stěžovatel učinil obsahem své kasační stížnosti, opíral jen o tuto nově tvrzenou skutečnost, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než kasační stížnost odmítnout jako nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírala pouze o důvod, který stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak mohl učinit.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3, ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu